

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ing. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **L. B.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Michalem Chuchútem, LL.M., advokátem,
sídlem náměstí Junkových 2772/1, 155 00 Praha 5,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2016, č. j. 36/KH/2016,
ev. č. 131215/2016/KUUK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 23. 8. 2016, č. j. 36/KH/2016, ev. č. 131215/2016/KUUK, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, právní odbor, (dále jen „magistrát“) o částečném odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění

účinném do 23. 4. 2019 (dále jen „InfZ“) ze dne 28. 4. 2016, č. j. MM/KT/8746/2016, č. ev. 75944/2016, a věc byla vrácena Statutárnímu městu Ústí nad Labem k novému projednání. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil magistrátu povinnost sdělit žalobci výše odměn, které dostali jednotliví vedoucí odborů magistrátu v měsíci červen 2015, společně se jmény zaměstnanců tak, aby byla ke každému jménu jednoznačně přiřazena výše odměny. Žalobce zároveň požadoval, aby byla žalovanému uložena povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba a doplnění žaloby

2. V žalobě žalobce nejprve zmiňoval všechna ve věci vydaná rozhodnutí správních orgánů a shrnul argumentaci správních orgánů obsaženou v jejich rozhodnutích. Považoval za zbytečné polemizovat se závěry magistrátu, se kterými se již vypořádal žalovaný a které odporují rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/2012. Podle žalobce byla podstatná otázka, jak by se měl domáhat soudní ochrany, je-li zřejmé, že magistrát nehodlá informace poskytnout, dokud mu to nebude přikázáno. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014-35, který připustil užití žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí nadřízeného správního orgánu v případech rozhodovacího „ping-pongu“. Žalobce dále konstatoval, že obstrukční jednání magistrátu je zářným příkladem selhání veřejné moci. Upozornil na to, že přípustnost užití žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí i v případech, kdy nadřízený správní orgán legitimně využívá veškeré prostředky poskytované procesním předpisem ke korekci obstrukcí povinného subjektu, dovodil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 14. 8. 2015, č. j. 62 A 4/2015-155 (pozn. soudu - žalobce měl zřejmě na mysli usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2015, č. j. 62 A 4/2015-155).
3. Žalobce k výzvě soudu v doplnění žaloby ze dne 12. 3. 2019 uvedl, že od podání žaloby došlo v otázce obrany proti „procesnímu ping-pongu“ správních orgánů k judikatornímu vývoji a upozornil na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, podle něhož žadatel o informace, který čelí procesnímu ping-pongu mezi povinným subjektem a druhostupňovým orgánem, může žalovat přímo rozhodnutí povinného subjektu, nikoliv odvolacího orgánu, které žadateli vyhoví, neboť v právní sféře žadatelů se negativně projevuje opakované rozhodnutí povinného subjektu. Žalobce pak poukázal na to, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve zmíněném rozsudku upozornil na to, že *„[p]okud by nyní rozšířený senát aplikoval výše vyslovený právní závěr, že stěžovatel neměl podávat žalobu proti rozhodnutí žalovaného, ale až proti rozhodnutí povinného subjektu (měl tedy vyčkat, zda mu rozhodnutí žalovaného nepomůže), byl by takový názor ve vztahu ke stěžovateli překvapivý. Rozšířený senát by stěžovateli odňal právo na přístup k soudu, jakkoliv stěžovateli nelze v dané situaci nic zazlívat. Postupoval přesně tak, jak mu převažující judikatura říká, že postupovat může. [...] Stěžovatel tedy nemůže být zkrácen na svých právech aplikací právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.“* Vzhledem k tomu, že vycházel při podávání žaloby z totožné judikatury jako stěžovatel ve věci projednávané rozšířeným senátem, bylo dle názoru žalobce namístě aplikovat totožná aplikační pravidla a postupovat v souladu s převažující judikaturou před vydáním uvedeného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. V reakci na výzvu soudu žalobce dále uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí vybočuje z mantinelů základních zásad činnosti správních orgánů, zejména z § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť rozhodnutí není v souladu s veřejnými zájmy (především na vymahatelnosti práva jako základní součásti právního státu) a sám

žalovaný vede několik ping-pongů s Ministerstvem vnitra, ve kterých činí přesně opačné závěry, ačkoliv jde o skutkově i právně obdobné případy. Zdůraznil, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí postupoval v rozporu se smyslem a účelem InfZ, neboť jeho účelem bylo zabránit žalobci v přístupu k soudní ochraně, a klade tak překážky jeho zájmu na poskytnutí požadovaných informací.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný zdůraznil, že v žalobě nejsou uvedeny žádné žalobní body, a proto nemá nic, k čemu by se mohl vyjádřit. Konstatoval, že jeho postup v této věci nelze označit za opakované účelové rušení rozhodnutí povinného subjektu ve smyslu žalobcem zmiňovaného judikátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 113/2014-35, neboť neměl možnost formulovat výrok jinak, než jak jej formuloval ve svém rozhodnutí. Dále uvedl, že pokud by soud jeho návrhu na zamítnutí žaloby nevyhověl, navrhl, aby soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů soudního řízení, neboť žalovaný neporušil InfZ a uložení povinnosti k náhradě nákladů soudního řízení by bylo nedůvodným a nepřiměřeným zásahem do jeho majetkové sféry.

Replika žalobce

5. Žalobce k argumentaci žalovaného, že jeho postup v této věci nelze označit za opakované účelové rušení rozhodnutí povinného subjektu, uvedl, že v dané části žaloby následuje odkaz na usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 4/2015-155, ve kterém tento soud dovodil přípustnost užití žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí i v případech, kdy nadřízený správní orgán legitimně využívá veškeré prostředky poskytované procesním předpisem ke korekci obstrukcí povinného subjektu. K návrhu žalovaného na nepřiznání náhrady nákladů soudního řízení žalobce odkázal na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 27. 1. 2016, č. j. 14 C 65/2014-112. Dále konstatoval, že žalovaný se snaží alibisticky vzdát odpovědnosti za vzpouru podřízeného správního orgánu, ačkoliv dlouhodobě zcela rezignuje na kontrolní činnost. Poznamenal, že si lze jen stěží představit, že by žalovaný vykonával účinnou kontrolu za situace, kdy velká část jeho zaměstnanců vede u zdejšího soudu spor sp. zn. 15 A 51/2015, ve kterém se snaží zabránit poskytnutí informací o vlastních platech a odměnách, které žalovaný mnohokrát odmítl navzdory závaznému právnímu názoru nadřízeného orgánu poskytnout. Vzpoura ústeckých správních orgánů ovšem nekončí u poskytování informací o odměnách. Žalobce poznamenal, že ví o dalších třech případech procesního ping-pongu, který magistrát vede. Magistrát se necítí být vázán judikaturou ani v případech opakovaného potvrzování šikanozních úhrad za poskytování informací (sp. zn. 15 A 78/2016) nebo účasti v řízení (sp. zn. 15 A 167/2016), přičemž žalovaný tento postup schvaluje jak v rámci obecné kontrolní činnosti, tak v případech, kdy rozhoduje jako odvolací orgán. Bylo by dle žalobce naivní předpokládat, že další pravomocný rozsudek dokáže na ustálené praxi žalovaného něco změnit. Upozornil na to, že v řízení nepochybně přijde na řadu i otázka stanoveného okruhu účastníků řízení, přičemž trval na to, že všechny účastníky vymezil již při podání žaloby.

Duplika žalovaného

6. Žalovaný v reakci na doplnění žaloby ze strany žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí ze dne 23. 8. 2016 bylo následným vývojem dané věci překonáno. Žalovaný po žalobou napadeném rozhodnutí vydal další rozhodnutí, jimiž rušil rozhodnutí magistrátu a věci vracel tomuto orgánu k novému projednání, a to rozhodnutí ze dne 7. 10. 2016, 5. 1. 2017, 9. 3. 2017, 11. 5. 2017, 14. 6. 2017, 3. 8. 2017, 11. 9. 2017, 19. 10. 2017, 11. 12. 2017, 19. 1. 2018, 13. 3. 2018, 24. 4. 2018, 20. 7. 2018, 17. 9. 2018, 8. 11. 2018 a 20. 12. 2018. Poznamenal, že počínaje rozhodnutím ze dne 11. 12. 2017 aplikoval závěry nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Dále uvedl, že magistrát vydal dne 22. 1. 2019 rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti žalobce o informace č. j. MMUL/PO/10991/2019/StudM, proti kterému podal žalobce opožděné odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 8. 3. 2019, které nabylo právní moci 21. 3. 2019. Zdůraznil, že žalobce v doplnění žaloby uvádí závěry, které nevycházejí ze skutečného a právního stavu věci, a to včetně tvrzení, které podsouvá žalovanému úmysl zabránit žalobci v přístupu k soudní ochraně, a klade tak překážky jeho zájmu na poskytnutí požadovaných informací.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu konaném dne 29. 5. 2019 právní zástupce žalobce setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně a soud by jí měl v plném rozsahu vyhovět. Dále uvedl, že předmětná žaloba má význam přesahující rámec vztahu účastníků soudního sporu. Poukázal na skutečnost, že jednání prvostupňového orgánu podřývalo principy právního státu. Zdůraznil rovněž, že žalobci je znám judikát rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který stanovil, že v případech tzv. „ping pongů“ správních orgánů ve věcech poskytování údajů je nutno žalovat prvostupňové zamítavé rozhodnutí. Ovšem poukázal rovněž na skutečnost, že i v tomto rozhodnutí rozšířeného senátu je připuštěno projednání žalob proti druhostupňovým zrušujícím rozhodnutím, které byly podány v souladu s tehdy platnou judikaturou. K vyjádření žalovaného k podané žalobě uvedl, že považuje za nepřipustnou argumentaci spočívající v popisu průběhu řízení, ke kterému došlo až po podání předmětné žaloby. Dále poukázal na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 20. 1. 2016, č. j. 14 C 65/2014-112. V tomto rozsudku bylo dle jeho názoru judikováno, že v obdobné situaci druhostupňový orgán rezignoval na svou kontrolní činnost a soud dospěl k závěru, že odvolací orgán se nemůže zbavit odpovědnosti za jednání prvostupňového orgánu.
8. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále uvedl, že vyjádření ze dne 21. 5. 2019 pouze shrnulo průběh řízení po podání žaloby. Poukázal na skutečnost, že rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti žalobce v současné době již nabylo právní moci. Uvedl, že cílem postupu žalovaného nikdy nebylo znemožnit žalobci přístup k soudu ani k příslušným informacím. Zdůraznil, že žalovaný vždy postupoval v souladu s tehdejší judikaturou Nejvyššího správního soudu. Po vydání nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 následně bylo postupováno ze strany žalovaného v souladu s tímto nálezem. Poukázal rovněž na skutečnost, že v souladu se zněním InfZ nemůže žalovaný kromě uložení povinnosti poskytnout informace nijak ovlivnit případný postup povinného subjektu. Opakovaně zdůraznil, že žalovaný rozhodoval v souladu s platnou judikaturou, jeho rozhodnutí splňovala podmínky

legitimního očekávání a v rámci svého rozhodování se neodchýlil od zavedené správní praxe. Dále konstatoval, že povinný subjekt rozhoduje o poskytnutí informací v rámci samostatné působnosti obce. Žalovaný rozhoduje o odvoláních v rámci přenesené působnosti, přičemž kontrola a dozor nad obcemi týkající se samostatné působnosti náleží dle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů Ministerstvu vnitra, a nikoliv žalovanému. Zdůraznil, že žalovaný nemá žádné prostředky pro kontrolu a možnost uložení nápravy ve vztahu k obcím rozhodujícím v samostatné působnosti. I kdyby došlo ke změně právní úpravy a dohled byl svěřen žalovanému i v rámci samostatné působnosti obcí, mohl by žalovaný magistrátu pouze vytknout jeho nesprávný postup, ale nemohl by jej vést ke konkrétnímu rozhodnutí v dané kauze.

Správní spis

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 5. 2. 2016 obdržel magistrát prostřednictvím e-mailu žádost žalobce o poskytnutí informací, ve které žádal o sdělení výše odměn, které dostali jednotliví vedoucí odborů magistrátu v měsíci červen 2015, společně se jmény zaměstnanců tak, aby byla ke každému jménu jednoznačně přiřazena výše odměny. Magistrát vyzval dotčené osoby, jichž se mělo sdělení informací týkat, k vyjádření, přičemž žádná z těchto osob nesouhlasila s poskytnutím informací. E-mailem ze dne 22. 2. 2016 magistrát zaslal žalobci informaci o skutečně vyplacených odměnách v měsíci červnu 2015 jednotlivým vedoucím odborů magistrátu, a to v anonymizované podobě. Dne 19. 2. 2016 vydal magistrát rozhodnutí, kterým částečně § 15 odst. 1 InfZ odmítl poskytnutí informací v části sdělení jména a příjmení vedoucího odboru ve spojení s uvedením konkrétní výše odměn vyplacených v měsíci červnu 2015 určeným osobám. Magistrát postavil svoji argumentaci na tom, že podle § 8a InfZ se informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytují jen při vyhovění předpisům o ochraně osobních údajů, vzhledem k tomu, že zákon o ochraně osobních údajů na poskytnutí platu úředních osob nedopadá, nelze tyto informace na základě InfZ a zákona na ochranu osobních údajů poskytnout. Magistrát provedl test proporcionality, zda v dané věci právo na informace nepřevýšilo právo na ochranu soukromí dotčených osob, jako kritéria zvolil kritérium vhodnosti, kritérium potřebnosti a kritérium závažnosti. Magistrát nesouhlasil s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku č. j. 8 As 55/2012-62 a s odkazem na judikaturu Ústavního soudu odmítl informace poskytnout. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2016, č. j. 36/KH/2016, ev. č. 51802/2016/KUUK, žalovaný, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2016 a věc vrátil Statutárnímu městu Ústí nad Labem k novému projednání se závazným právním názorem, že za příjemce veřejných prostředků lze považovat zaměstnance magistrátu a že za veřejné prostředky lze označit i jejich plat či odměnu. Dne 28. 4. 2016 vydal magistrát další rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informace č. j. MM/KT/8746/2016, č. ev. 75944/2016, s prakticky identickým odůvodněním, které bylo k odvolání žalobce žalobou napadeným rozhodnutím zrušeno a věc vrácena Statutárnímu městu Ústí nad Labem k novému projednání.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť

druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Judikatura správních soudů nebyla určitou dobu jednotná v otázce, jak by měl žadatel o poskytnutí informací podle InfZ postupovat v případě, že mu povinný subjekt na jedné straně setrvale odmítá sdělit požadované informace a přitom jsou rozhodnutí povinného subjektu opakovaně nadřízeným orgánem rušena, což je i nyní projednávaný případ žalobce. K tomu, jak postupovat, se jako poslední vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, www.nssoud.cz, který uvedl, že *„dle § 65 odst. 1 s. ř. s. soudně přezkoumatelné rozhodnutí zkracuje žalobce na právech přímo, nebo v důsledku porušení práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu; rozhodnutí je jen takový úkon, který zakládá, mění, ruší, nebo závazně určuje žalobcova práva nebo povinnosti. Jde tedy o to, zda se podle tvrzení žalobce v žalobě mohlo napadené rozhodnutí nějak negativně projevit v jeho právní sféře (takto již usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Právě potencialita takovýchto vlastností správního rozhodnutí zakládá žalobní legitimaci k podání správní žaloby. Ve světle právě uvedeného je evidentní, že v typových situacích procesních obstrukcí či nekončícího ‚ping-pongu‘ v informačních věcech lze takovéto vlastnosti přičítat rozhodnutí povinného subjektu, nikoliv rozhodnutí odvolacího orgánu. [...] Pokud odvolací orgán rozhodnutí povinného subjektu zrušil, nelze mu vyčítat žádné negativní dopady do právní sféry žadatele (žalobce), nelze požadovat, aby žalobce – neúspěšný žadatel o informaci – tvrdil zkrácení na právech rozhodnutím odvolacího orgánu, které ho přitom na právech nijak nezkracuje. Má totiž pravdu třetí senát, a s ním i krajský soud v nynější věci, že žalobce je ve skutečnosti na právech krácen nikoliv pro něj pozitivním rozhodnutím odvolacího orgánu, ale až v pořadí dalším rozhodnutím povinného subjektu, který žádost o informaci odmítl. Pokud povinný subjekt nerespektuje předchozí zrušovací rozhodnutí odvolacího orgánu, nelze již po žadateli spravedlivě požadovat, aby podával opětovně opravný prostředek a čekal na druhé (třetí, čtvrté ...) zrušovací rozhodnutí.“* Rozšířený senát ve zmíněném rozsudku dospěl k závěru, že: *„Žadatel o informace může ve věcech svobodného přístupu k informacím podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout (§ 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím).“*
13. V nyní projednávaném případě však žalobce zvolil jiný postup, neboť žalobu podal proti rozhodnutí žalovaného jako odvolacího orgánu, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí magistrátu o částečném odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 InfZ ze dne 28. 4. 2016, č. j. MM/KT/8746/2016, č. ev. 75944/2016, a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení. V této souvislosti je však třeba upozornit na to, že žalobce žalobu podával ještě před vydáním citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, a to podle

tehdy převažujících judikatorních názorů v této otázce, na které žalobce v žalobě výslovně odkazoval. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k této problematice ve výše specifikovaném rozsudku konstatoval, že „stěžovatel podával kasační stížnost v důvěře ve správnost judikatury, která byla v rozhodné době většinová. Stěžovatel se na tuto judikaturu odvolával, evidentně byl v dobré víře v její trvalou aplikovatelnost. Jak již rozšířený senát opakovaně uvedl, judikatorní odklon (změna judikatury) je faktorem nevyhnutelně spojeným s rozhodovací činností soudů. Jakkoliv na straně jedné je určitě nežádoucí, aby k němu docházelo příliš často, představuje na straně druhé nezbytný dynamický prvek ve vývoji judikatury. Pokud dojde v důsledku sjednocovací činnosti rozšířeného senátu ke změně jednotné či převažující judikatury, nelze nově přijatý názor zásadně aplikovat zpětně, pokud by v důsledku této změny účastníci řízení, resp. soukromé subjekty jednající v důvěře ve stávající judikaturu ztratili přístup k soudu (srov. naposledy rozsudek rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, čj. 1 AfS 58/2017-42, č. 3686/2018 Sb. NSS, věc HOPR TRADE CZ, bod 53). Předpokladem právě uvedeného právního názoru je tedy jednak existence jednotného či převažujícího judikatorního proudu, jednak důvěra žalobce ve stávající judikaturu. Zcela nejednotná či nejasná judikatura nemůže legitimní očekávání založit. Pokud by nyní rozšířený senát aplikoval výše vyslovený právní závěr, že stěžovatel neměl podávat kasační stížnost proti rozhodnutí žalovaného, ale až proti rozhodnutí povinného subjektu (měl tedy vyčkat, zda mu rozhodnutí žalovaného nepomůže), byl by takový názor ve vztahu ke stěžovateli překvapivý. Rozšířený senát by stěžovateli odňal právo na přístup k soudu, jakkoliv stěžovateli nelze v dané situaci nic zazlívat. Postupoval přesně tak, jak mu převažující judikatura říkala, že postupovat může.“ Jelikož žalobce byl v obdobné procesní situaci jako stěžovatel ve věci projednávané rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, postupoval zdejší soud tak, že žalobu s ohledem na výjimečné okolnosti tohoto případu projednal, neboť jinak by rozhodnutí soudu bylo pro žalobce překvapivé, čímž by došlo ke zkrácení práv žalobce.

14. Soud dále přistoupil k posouzení jediného žalobního bodu, který žalobce vymezil na výzvu soudu k odstranění vad žaloby až v doplnění žaloby. Žalobce spatřoval nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí v tom, že vybočuje z mantinelů základních zásad činnosti správních orgánů, zejména z § 2 odst. 4 správního řádu, neboť rozhodnutí není v souladu s veřejnými zájmy. Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí postupoval v rozporu se smyslem a účelem InfZ, neboť jeho účelem bylo zabránit žalobci v přístupu k soudní ochraně, a kladl tak překážky zájmu žalobce na poskytnutí požadovaných informací.
15. Předně soud uvádí, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud tedy nemůže nijak zohlednit skutečnosti obsažené v duplice žalovaného ze dne 21. 5. 2019, v níž žalovaný poukázal na to, že po vydání žalobou napadeného rozhodnutí v posuzované věci vydal dalších 17 rozhodnutí a že řízení bylo pravomocně skončeno dne 21. 3. 2019, neboť všechna navazující rozhodnutí pocházejí z období po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, které je předmětem tohoto soudního řízení. Soud dále poznamenává, že právním stavem dle § 75 odst. 1 s. ř. s. se rozumí stav právního řádu (tj. účinné právní předpisy a mezinárodní smlouvy, které jsou ve smyslu čl. 10 Ústavy České republiky součástí českého právního řádu); pod tento pojem nelze zahrnout požadavek na neměnnost judikatury, která se může v čase vyvíjet a jejíž změny jsou soudy povinny reflektovat.
16. Soud dále upozorňuje na to, že v posuzovaném případě je rozdílný skutkový stav oproti věci projednávané Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As

113/2014-35, www.nssoud.cz, i Krajským soudem v Brně v usnesení ze dne 14. 8. 2015, č. j. 62 A 4/2015-155, www.nssoud.cz, na které žalobce poukazoval v žalobě. Krajský soud v Brně usnesením č. j. 62 A 4/2015-155 zastavil řízení o žalobě a přiznal žalobci náhradu nákladů soudního řízení, neboť dospěl k závěru, že žalobce vzal žalobu zpět v souvislosti s chováním povinného subjektu, jemuž bylo do podání žaloby odvolacím orgánem zrušeno celkem 15 rozhodnutí z těchto důvodů. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 113/2014-35, který se danou věcí zabýval na půdorysu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, plyne, že rozhodnutí povinného subjektu bylo odvolacím orgánem zrušeno čtyřikrát. Z uvedených rozhodnutí Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu dále plyne, že ke zrušení rozhodnutí povinných subjektů odvolacími orgány docházelo opakovaně z těchto skutkových a právních důvodů, což je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 113/2014-35 zřetelným signálem, že povinný subjekt a odvolací orgán nepostupují v souladu se smyslem a účelem InfZ.

17. V posuzované věci je v této souvislosti nutno zdůraznit, že rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2016 a žalobou napadené rozhodnutí, které žalovaný vydal ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací, nejsou obsahově zcela totožná, čemuž odpovídá rozsah odůvodnění jednotlivých rozhodnutí, kdy rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2016 má rozsah 12 stran a žalobou napadené rozhodnutí 16 stran. Dále je třeba poznamenat, že rozhodnutím ze dne 4. 4. 2016 žalovaný zrušil rozhodnutí magistrátu a věc mu vrátil k novému projednání toliko z důvodu nezákonnosti rozhodnutí magistrátu, která spočívala v nerespektování závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012-62. V žalobou napadeném rozhodnutí pak došlo k rozšíření a doplnění argumentace, pro kterou žalovaný přistoupil ke zrušení rozhodnutí magistrátu, a to nejen proto, že magistrát nezohlednil závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012-62, ale též pro nerespektování závazného právního názoru, který žalovaný vyslovil v předcházejícím zrušujícím rozhodnutí, podle něhož byl magistrát povinen vyřídit žádost žalobce o poskytnutí informací na základě aktuálního stavu věci, nikoliv podle stavu, který panoval dříve. Soud proto akcentuje skutečnost, že v posuzované věci nejde o případ, kdy by předcházející rozhodnutí vydaná magistrátem byla rušena ze stejných skutkových a právních důvodů. Žalovaný navíc napadeným rozhodnutím zrušil rozhodnutí magistrátu teprve podruhé, nikoli po čtvrté či po patnácté, přičemž jak ostatně tvrdil sám žalobce, k dalšímu postupu žalovaného vydání žalobou napadeného rozhodnutí nelze přihlížet. Soud je tudíž toho názoru, že nelze dovodit, že by žalobou napadené rozhodnutí představovalo obstrukci, účelový postup či zdržování ze strany žalovaného, jehož zjevným cílem a smyslem by bylo neposkytnutí žalobcem požadovaných informací, tedy že by žalovaný zneužil svého vrchnostenského postavení při postupu a řízení ve věci poskytování informací.
18. K poukazu žalobce na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 20. 1. 2016, č. j. 14 C 65/2014-112, je nutné zdůraznit, že v dané věci obvodní soud projednával žalobu o poskytnutí zadostiučinění za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení, byť v oblasti poskytování informací. Soud tedy nesouhlasí se žalobcem v tom, že by se jednalo o skutkově obdobný případ, neboť soud v tomto řízení posuzuje zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí k právnímu a skutkovému stavu ke dni jeho vydání, nikoli správnost postupu správních orgánů v intencích zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. Ze shora popsanych

důvodů je pro projednávanou věc irrelevantní též tvrzení žalobce, že v tomto rozsudku bylo dle jeho názoru judikováno, že v obdobné situaci druhostupňový orgán rezignoval na svou kontrolní činnost a soud dospěl k závěru, že odvolací orgán se nemůže zbavit odpovědnosti za jednání prvostupňového orgánu, neboť předmětem tohoto soudního řízení není hodnocení kontrolní činnosti žalovaného vůči magistrátu ani to, zda kontrolní pravomoc vůči magistrátu v oblasti poskytování informací může žalovaný vůbec vykonávat. Nad rámec potřebného odůvodnění soud pro úplnost podotýká, že shora zmíněný rozsudek obvodního soudu byl odvolacím soudem zrušen a věc byla vrácena obvodnímu soudu k dalšímu řízení.

19. Soud zdůrazňuje, že neshledal důvodnou obecnou námitku žalobce, že rozhodnutí žalovaného není v souladu s veřejnými zájmy. Soud k tomu poznamenává, že ze žaloby plyne, že žalobce souhlasí s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí a že správnost závěrů žalovaného, které vycházely z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012-62, nijak nezpochybňuje. I soud konstatuje, že žalovaný při svém rozhodování aplikoval tehdy příslušnou judikaturu a své závěry v tomto směru řádně odůvodnil. Soud proto nerozumí tomu, s jakými veřejnými zájmy by dle žalobce mělo být žalobou napadené rozhodnutí v rozporu. Na rozdíl od žalobce je soud toho názoru, že žalovaný svým rozhodnutím chránil veřejný zájem žalobce na poskytnutí požadovaných informací, neboť zavázal magistrát k tomu, aby žalobcem požadované informace o výši odměn, které obdrželi jednotliví vedoucí odborů magistrátu v měsíci červen 2015, poskytl; žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že vedoucí odboru magistrátu jsou nepochybně osobami, u kterých se údaje o platu dle tehdejší judikatury měly poskytovat nepodmíněně. Soud dále poznamenává, že žalovaný, což žalobce sám uznává, nemohl podle § 90 odst. 1 písm. c) část věty první před středníkem správního řádu změnit rozhodnutí magistrátu a žalobci požadované informace, kterými nedisponoval, poskytnout. Za takové situace tedy neměl žalovaný jinou možnost, než rozhodnutí magistrátu zrušit a věc mu vrátit k novému projednání podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Z toho plyne, že neopodstatněnou je i námitka žalobce, že žalovaný svým rozhodnutím a postupem kladl překážky zájmu žalobce na poskytnutí informace a že smyslem jeho postupu bylo zabránit žalobci v přístupu k soudu.
20. Jako nepřiléhavou hodnotí soud i argumentaci žalobce, že žalovaný měl porušit zásadu legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Předně je třeba zopakovat, že žalovaný formuloval své závěry v žalobou napadeném rozhodnutí v souladu s tehdy přijímanou judikaturou správních soudů týkající se výkladu § 8b InfZ, jejichž správnost žalobce nijak nezpochybňoval. Soud je tedy toho názoru, že žalovaný – na rozdíl od magistrátu – dbal o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Skutečnost, že by žalovaný v jiných řízeních řízení postupoval v rozporu s judikaturou správních soudů, popřípadě že někteří zaměstnanci žalovaného vedli soudní spor týkající se zveřejňování údajů o jejich platu či odměny, není pro toto řízení jakkoli relevantní. Námitky žalobce týkající se porušení zásad zakotvených v § 2 odst. 4 správního řádu nejsou důvodné.
21. Soud dále uvádí, že si je vědom určité specifičnosti řízení podle InfZ i následného přezkumu postupu povinného subjektu soudem. V tomto směru lze zmínit § 16 odst. 4 InfZ, který uvádí, že při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a

rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

22. Žalobce v žalobě požadoval, aby soud využil svého oprávnění a nařídil magistrátu jím požadované informace poskytnout. Soud má však za to, že v tomto případě uvedenou pravomoc nemá, neboť nařízení poskytnutí informací je vázáno na přezkum rozhodnutí a nejedná se o samostatný nárok, o kterém by mohl soud rozhodovat samostatně. V projednávané věci přitom rozhodnutí magistrátu bylo zrušeno žalobou napadeným rozhodnutím, a neexistovalo tedy žádné rozhodnutí, kterým by v prvním stupni bylo rozhodnuto o odmítnutí informace, popřípadě o tom, v jakém rozsahu se žádost o poskytnutí rozhodnutí odmítá. Pokud by tak soud měl akceptovat požadavek žalobce, aby nařídil magistrátu poskytnout požadované informace, domáhal by se žalobce přímo poskytnutí informací podle InfZ, aniž by tomu předcházelo vydání rozhodnutí. Správní soud by se tak již stal zcela soudem nalézacím, nikoliv přezkumným, což však neodpovídá koncepci správního soudnictví, jehož úkolem je primárně přezkum postupu a rozhodnutí správních orgánů.
23. I pokud by soud přisvědčil tomu, že může samostatně rozhodovat o uložení povinnosti povinnému subjektu poskytnout informace, musel by zvážit, který z postupů využít. Soud může vedle uložení povinnosti poskytnout informace i žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit zpět povinnému subjektu se závazným právním názorem (viz např. odst. 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 345/2017–73, www.nssoud.cz).
24. Nutno též zdůraznit rovněž to, že v dané věci nedochází ke zrušení rozhodnutí žalovaného a ani ke zrušení rozhodnutí magistrátu, a proto není splněna jedna z podmínek postupu dle § 16 odst. 4 InfZ, která spočívá v tom, že aby soud mohl nařídít povinnému subjektu poskytnout požadované informace, musí současně dojít i ke zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.
25. Konečně soud upozorňuje na to, že podmínky pro aplikaci postupu dle § 16 odst. 4 InfZ nejsou splněny ani z toho důvodu, že došlo v důsledku nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, ke změně náhledu na problematiku poskytování informací o platech a odměnách úředních osob. Ústavní soud v předmětných nálezech mimo jiné uvedl, že: *„Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:*
 - a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;*
 - b) informace samotná se týká veřejného zájmu;*
 - c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačho psa“;*
 - d) informace existuje a je dostupná.**Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“*

26. Na tento právní názor Ústavního soudu revidující právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, který aplikoval žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, navazuje další judikatura správních soudů, ze které mimo jiné vyplývá, že za této nové právní situace vytvořené nálezy Ústavního soudu je třeba, aby povinný subjekt provedl test žádosti o poskytnutí informací ve smyslu shora uvedených nálezů Ústavního soudu, a z tohoto důvodu jsou rozhodnutí povinných subjektů rušena a věci vráceny těmto orgánům k dalšímu řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 2 As 173/2017-27; ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 As 296/2017-31; ze dne 17. 5. 2018, č. j. 2 As 313/2017-56; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2018, č. j. 5 A 40/2015-68; www.nssoud.cz). Zdejší soud tedy konstatuje, že pokud správní orgány při posuzování žádosti žalobce do doby vydání žalobou napadeného rozhodnutí neprovedly test žádosti ve smyslu uvedených nálezů Ústavního soudu, nemůže soud nařídít magistrátu, aby žalobci poskytl jím požadované informace, neboť by se soud musel v takovém případě sám jako první orgán zabývat uvedeným testem, a nahrazoval bych tak nepřipustně rozhodovací činnost správních orgánů.
27. Jelikož žalobce v žalobě neuplatnil námitky, jimiž by zpochybňoval závěry žalovaného, ke kterým v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl, soud jejich správnost neposuzoval.
28. Vzhledem k výše uvedenému soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. května 2019

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu